

Életképek

A ZakaHom-e Egyesület folyóirata

TALÁLKOZÁSOK, ÚJRAKEZDÉSEK, AJÁNDÉK ÉS TITOK EGY FIATAL PAP - ZOLTÁN ATYA - ÉLETÉBEN

Huszonhat év után idén augusztusban új plébános érkezett Zákányszékre. Cseh Zoltán atya nyugdíjba vonult, helyére Püspök úr dr. Janes Zoltán nagyszénási plébánost nevezte ki. A fiatal pap nem volt ismeretlen a zákányszéki hívek előtt, hiszen pappá szentelése után egyik első miséjét itt mondta, a nagyboldogasszonyi kisbúcsú alkalmával. Három évvel ezelőtt nagyböjti időszakban lelkigyakorlatot vezetett itt. Az idei aratási hálaadási szentmisét már úgy tartotta, hogy tudta, rövid időn belül ide jön plébánosnak. "Elég szorongva, furcsa érzésekkel jöttem, most elhívtak úgy vendégnek, hogy én leszek itt a házigazda" - emlékezett vissza erre az alkalomra.

Dr. Janes Zoltán papi szolgálatának 10 éve alatt ez a hatodik helye: egy évig Kisteleken, majd 98 napig Csongrádon volt káplán, ezután Magyarbánhegyesre kapott plébánosi kinevezést. Ott másfél évet töltött, ami után visszakerült Csongrádra plébánosnak. Csongrádon két év, majd Nagyszénáson öt év lelképásztori szolgálat következett, és most megkezdődött a zákányszéki időszak. Néhány hét elteltével dr. Janes Zoltán egy hosszabb interjút adott a ZakaHom-e forgatócsoportjának, annak alapján készült az ÉLETKÉP-ek számára a fiatal lelképásztorral a beszélgetés.

Pöregessük vissza az idő kerekét, milyen volt a gyermek Janes Zoltán, és hova kell repülnünk az időben, ha helyileg a gyermekkorába szeretnénk visszajutni?

Egy nagyon-nagyon szép Körös parti városba kell elutaznunk. A Hármas-Körös partján van egy 10 ezer fős városka, Kunszentmárton. Életemnek az első 14-18 esztendeje oda fűződik. Ott nevelkedtem öcsémrel, aki 6 évvel fiatalabb nálam, és ott töltöttem a nagyon szép, tartalmas gyermekkoromat. Általános iskolai tanulmányaimat szülővárosomban, a középiskolait pedig Gyulán, az akkor újraindult katolikus gimnáziumban végeztem.

Nagyon szép évekre emlékszem vissza, különösen, ami meghatározta az életemet: a templomhoz kötődő emlékek, élmények, szertartások. Nagyon sok értékes ember segített, támogatott. Nem föltétlen abban, hogy pap legyek. Szülővárosomban két idősebb atya volt egyszerre lelképásztor, az egyik bent a kolostorban, a másik pedig a plébánián. Nem emlékszem rá, hogy egyszer is mondták volna, "legyél pap". Viszont példamutatásukkal, életükkel segítettek ahhoz, hogy ez kibontakozott bennem. Meghatározó volt számomra az is, amikor oltárszolgálatot - ministrálást - vállaltam. Nagyon sokat segíthetem a templomban, ez is befolyásolt abban, hogy mindig fontosnak tartottam a plébániának és a templomnak a szépségét, szépítését. Emlékszem, hogy szombatnként a reggeli szentmise után a Mária szobrot díszítettük egy idős nénivel, hol a terítőt kellett cserélni, hol "hosszú Zolika egy kis vizet", és akkor friss vizet vittem az elhervadt virágra. Mindig ott matattam a templomban. Meghatározó, ízlésformáló a nagyon szép barokk templomunk is Kunszentmártonban, ami a szépséget szinte beleoltja az ember lelkébe.

Szülei számára egyértelmű volt elfogadni, hogy fiúgyermekük a papi hivatást választja?

Nehéz ez minden szülőnek. Nagyszüleim is azt kérdezték, mért nem leszel tanár, jogász, orvos, vagy ügyvéd? Én ötödik osztályos korom óta érzem azt, hogy pap szeretnék lenni, hogy reményeim szerint erre hív az Isten, én ebben szeretném megtalálni a boldogságomat. Természetes, hogy a szülők azt szeretnék, gyermekük boldog legyen, boldog családja legyen, legyenek majd unokák, ezt majd öcsém teljesíti. Végül szüleim azt mondták, hogy jó, akkor nekünk mindegy, csak boldog légy. És talán a szülőnek ez a legnagyobb vágya, bármi lehet a gyermekéből, csak boldog legyen.

Fiatal életkora miatt jogos a feltételezés, pappá szentelése nem volt olyan régen. Mikor volt ez pontosan, hogyan emlékszik vissza erre az eseményre?

Dr. Janes Zoltán - plébános

Tíz évvel ezelőtt, 2004. június 12-én szentelt pappá Gyulay Endre püspök úr, egy nagyon szép szentmise keretében. Szülővárosomból nagyon sokan eljöttek, hogy együtt ünnepeljenek velem. Életem legszebb, legsikeresebb, legteljesebb napja volt, addigi tanulmányaimnak, addig eltelt 24 életévem eseményeinek megkoronázása. Püspök úr azt mondta, ez nem egy megérkezés, hanem az elindulás pillanata. Pontosan az a nap volt, amikor el kellett indulni, hogy azt, amit Isten - reményeim szerint - rám bízott, azt most már másoknak is átadjam, vagy éppen mások felé is közvetítem.

Hasonlóan szép, vagy talán még családiasabb, bensőségesebb ünnep volt otthon, Kunszentmártonban az első szentmisém, abban a templomban, ahol ministráltam, elsőáldozó voltam, megbérmáltak, ahova annyi szép élmény és emlék fűz. Nagyon szívesen emlékszem vissza erre az egészen különleges alkalomra.

(folytatás a 2. oldalon)

(folytatás az 1. oldalról)

Mit jelent a doktori cím a papi pályán, és miért tartotta fontosnak, hogy a teológiai tanulmányok után a jogi egyetemet is elvégezze?

Papszentelés előtt 7 évig jártam teológiára, nem azért, mert megbuktam, hanem mert ilyen hosszú idő volt a papképzés. Ott volt egy nagyon remek tanárunk, dr. Kisházi-Kovács László, aki most Szatymazon plébános. Ő egyházjogot tanított és annyira megszerettette velem, hogy már akkor felmerült a gondolat - ő is sugallta egy kicsit -, folytassam tovább az egyházjogi tanulmányaimat. Előbb nemet mondtam, mert tudtam, papi pályám kezdetén erre nem lesz lehetőség. Amikor Magyarbánhegyesre kerültem, beindítottuk a lelkipásztori feladatokat, és szépen ment minden, mondtam püspök úrnak, hogy "Püspök Atya, szeretnék továbbtanulni". Megkaptam ajánlását, és 2007 tavaszán felvételiztem a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Kanonjogi Poszgraduális Intézetébe. Hál' Istennek, a vizsgák és a doktorátus is nagyon jól sikerült, és azt mondom, megérte.

Az egyházjogban nagyon szépnek tartom azt, hogy az egyházi törvénykönyv az egész világon az összes katolikus hívőt, papot, templomot, plébániát, mindent 1752 törvénnyel irányít. Van ugyan A és B rész, vannak paragrafusok, de egy ilyen egységes törvénykönyvet létrehozni, ami az egész világegyházra egyformán érvényes, valami szenzációs dolog. Meg akartam ezt ismerni, szerettem volna ezt kutatni. Most használni is tudom, mert szeptemberben kineveztek a püspöki bíróságra, ott az egyházi perekben szentszéki kötelékvédőként tudok közreműködni.

Viszonylag váratlanul érte Önt is a bír, amikor megtudta, hogy Püspök úr Nagyszénásról Zákányszékre helyezi. Hogyan élte meg ezt a pillanatot, és nemcsak ezt, hanem a többi áthelyezést is, ami az elmúlt 10 év alatt történt?

A bemutatkozó szentmisémen említettem a kedves híveknek, hogy minden változás nehéz. Nehéz a híveknek, most a zákányszéki híveknek is, mert megszerették, hozzászórtak 26 esztendő alatt Cseh Zoltán atyához, aki nagyon sokat tett ezért a faluért. Emberi kapcsolatokban, felújításokban, a lelki életnek az istápolásában, házszenelések, családi események, családi alkalmak, ezek kitörölhetetlenek, és hálátlanok lennének, ha ezekre nem gondolnának vissza és nem emlékeznenek Atyának a működésére. Nehéz azért is a híveknek a változás, mert most érkezett egy 35 éves valaki, és mondhatnák: nem tudjuk, mit

akar. Remélem, nem mondják.

Nehéz a papnak is a váltás. Sokan kérdezték: felújítottad a plébániádat, szépítgettünk ezt-azt, nem volt rossz otthagyni? Ami igazán nehéz, veszni hagyni az emberi kapcsolatokat, amik olyan nehezen alakultak ki. Idő kell ahhoz, hogy megismerjem a híveket, a hívek megismerjenek engem, és ne csak formális pap és hívő viszony legyen, hanem ennél sokkal mélyebb, egy emberi, bensőséges, bizalmi viszony. És ehhez nagyon, nagyon sok időre van szükség.

Ennyiből nagyon nehéz az elválás, de mindig benne van az újrakezdésnek, a "mit csinálnék másként, ha újra kezdeném" gondolatoknak is a lehetősége. Sok-sok terv, amit itt majd lehetőség lesz megvalósítani, vagy talán majd én is tudok alakítani az egyházközség és a község kulturális, lelki életén. Ennyiből viszont örömteli minden újrakezdés, mert valami frissesség, valami újnak a csírája bontakozhat ki. Újabb lendületet ad az a várakozás is, hogy ezzel a közösséggel mit tudok tenni, hogyan tudom őket gazdagítani, és hogyan tudom Isten üzenetét átadni nekik.

Az eddigi szolgálati helyszíneken elég rövid időt töltött el, mégis mindenütt otthagya a lenyomatait. Tudjuk a Délmagyarország cikkéből is, hogy sírva búcsúztatták a távozó Zoltán Atyát. Mit gondol, mi az Ön titka, hogy ennyire szeretik?

Nem tudom. Titok. Ez számomra is titok. II. János Pál pápának van egy szenzációs könyve, a címe, Ajándék és titok. Ezt ő a papi hivatásra vonatkoztatja, de ha erre a számomra piromagató kérdésre kell válaszolni, akkor én is inkább ezt a könyvcímet adnám válaszul, hogy ajándék és titok. Titok, mert fogalmam sincs a miértről. Igyekszem ember maradni, soha nem szerettem a "mű" kapcsolatokat, vagy a kirakat viselkedést. És ajándék mindenféleképp, mert a szeretetet nem lehet követelni. Éppen ezért ajándéknak érzem, amikor azt tapasztalom, elfogadják, segítenek, támogatnak, szeretnek.

A zákányszéki egyházközség életében tervez-e a közeljövőben változásokat, a plébánia internet-es megjelenésén gondolkodik-e?

A változásokról most még korai lenne szót ejteni. Nem lehet úgy papnak lenni, hogy én vagyok itt a plébános, és mindent meg fogok változtatni. Ezt nem szabad. A hívek is biztos érzik - mint ahogyan már jelezték is az igényüket -, kicsit változtatni, csiszolni kellene. A két települést ellátva látom, össze kell hangolni az időbeosztást, és a programokat is. Vannak öt-

letek a fejemben, de egyelőre még én is puhatolózom. Szeretném megismerni, hogy az emberek mit szeretnének, mik a vágyaik, a gondolataik, mik a célkitűzéseik, mert az nagyon rossz, ha a pap kitalálja, hogyan akarja korlátozni az egyházközséget.

Nagyszénáson a hétfő és kedd volt a szentmiseik nélküli nap, itt Zákányszéken is szeretném a hétfői napomat szabaddá tenni. De ha egy gyászúrral jelentkeznek, és azt mondja a gyászoló család, mindenkinek a hétfői nap jó, természetesen kötelességem ennek a kérésnek eleget tenni. Tehát alapjában véve, ha semmi egyéb program nincs, akkor a hétfői szabadnaphoz ragaszkodom.

Lelkipásztori programom egyik eleme a jelenlét: jelen lenni a település, a község minden napjaiban, életében, jelen lenni a környező településeken, jelen lenni a világban, és erre kiváló alkalom az internet. Egy nagyon áldásos dolog, érték számunkra, mert ezen keresztül lehet tájékozódni, kapcsolatot tartani, és jobban el lehet juttatni az örömhírt minden lakásba. Természetesen mindenképpen szeretnék egy saját egyházközségi honlapot működtetni (plebania.zakanyszek.hu), és természetesen ezen az internetes portálon is jelen lenni, mint egyházközség, mert magán-személyként már szerepelek.

A zákányszéki és a bordányi lelkipásztori szolgálat ellátása teljes embert igényel. Marad-e egyáltalán szabadideje, és ha igen, akkor azt milyen tevékenységekre fordítja szívesen?

Ha arra lehetőség van, nagyon szeretek kirándulni, külföldön is, belföldön is, vagy akár csak egyik-másik településen. Még kirándulnom, ismerkednem kell Zákányszékkal is, noha már körbecikliztem egyszer-kétszer a falut. Nagyon szeretem az útfilmeket, így ha az ember valahova nem juthat el, mégis megismerheti az ott élő embereket, életüket.

Olvasni is szeretek. Sokszor kevés ideje van arra az embernek, hogy egy szuszra egy könyvet elolvasson, de mégis jó érzés, mert sok értékes gondolattal gyarapszik. Nagyon szeretem Paulo Coelho írásait, nagyon értékes írónak tartom. A szabadidőmben oly szívesen gyakorolt kerékpározást, beszélgetéseket, találkozásokat hobbinak is lehetne tekinteni, hiszen szinte összefolynak a határok.

Mi a lelkipásztori üzenete a zákányszéki és környékbeli híveknek?

Amikor plébánosnak kineveztek az első helyemre, Magyarbánhegyesre, akkor választottam egy mottót, Jézusnak talán ez az egyik legfontosabb mondata.

(folytatás a 8. oldalon)

DÍSZPOLGÁRAINK

"A legnagyobb veszély nem abban rejlik, ha túl magasra tesszük a mércét, és nem érzjük el, hanem abban, ha túl alacsonyra, és azt beteljesítjük."

(Michelangelo)

2014-ben ismét bővült a község díszpolgárainak száma. A jubileumi falunapi ünnepségen a "Zákányszék Község Díszpolgára" kitüntető címet DEME JÓZSEFNÉ nyugalmazott iskolaigazgató vette át, akinek életpályája elismerésével, nyugdíjba vonulása alkalmából adományozta a legmagasabb szintű helyi elismerést a Képviselő-testület. A kitüntetett 35 évig volt a Zákányszéki Általános iskolások oktatója, nevelője, a pedagógus közösség összetartó vezetője. 1994-ben elnyerte az igazgatói megbízást, amit 18 éven keresztül, 2012. december 15-ig töretlen lendülettel látott el. Vezetői programját így fogalmazta meg: "Az iskola szellemileg önálló, alkotó közösség, melynek egyaránt fontos tagja a gyermek, a pedagógus, a szülő és minden alkalmazott." Magas mércét állított maga, és munkatársai elé. Munkáját két alkalommal is miniszteri kitüntetéssel ismerték el.

Deme Józsefné érdemeit kitüntetése indoklásában megörökítették, az ünnepségen ismertették. Úgy gondolom, nem vagyok egyedül azzal a kérdéssel, ki is a szentesi születésű Kanász Nagy Éva - Deme Józsefné -, akít életútja Zákányszékre vezetett, itt gyökeret eresztett és valódi otthonra talált. Ezért a beszélgetést a gyermekkori emlékek felidézésével kezdtük.

Hogyan élt Kanász Nagy Éva Szentesen, milyen gyermekkorra volt, hogyan készült a tanári pályára?

Szentesen születtem, az apai rokonságom tősgyökeres szentesi. Itt nőttem fel, csodálatos gyermekkorom volt. Végtelen önálló emberkének

születtem, már 3-4 évesen boltba jártam vásárolni. Még nem voltam iskolás, amikor már kistoránára jártam. Bicikliztem, úsztam, nagyon egészséges életmódot éltem. Én azóta is ebből élek, innen az ősi energia.

A központi iskolában - ma Szent Erzsébet Katolikus Iskola - végeztem a nyolc osztályt, majd 1968-tól 1972-ig a szentesi Horváth Mihály Gimnáziumba jártam.

Az édesapám nagyon szigorúan nevelt, és nekem hatodik osztályos koromtól a főiskola második évéig minden nyáron másfél hónapot kötelező volt dolgozni. Ezt is nagy örömmel éltem meg. Kezdetben csak 4, utána 6, végül 8 órában lehetett dolgozni. Először csak kifutó, majd egészségügyi őrnek voltam. Dolgoztam a Barneváll-nál a csomagoló üzemben, a geodétáknál léchordozó voltam.

A mai világban azt sem lehet elvárni a kisgyermektől, hogy 2 hetet valahol dolgozzon. Akkor másfél hónapot dolgoztam, mert apukám azt mondta, akkor fogod a tolltartódat meg az új cipődet megbecsülni, ha azért te dolgoztál. Középiskolás koromban megmondták, elmehetek nyaralni egy hétre, de annak árát meg kell keresnem. Ezért nagyon hálás vagyok, mert rengeteg élettapasztalatot szereztem, meg kitartást. Visszaemlékszem arra is, voltam már 17 éves, és minden reggel futyulva mentem dolgozni. Nem mondtam azt, hogy "uncsi", meg "nem akarom", meg "ez engem nem érdekel", ezek a fogalmak valahogy kimaradtak a szótáramból.

Mindenféleképpen tanár szerettem volna lenni. Kacsingattam a művészetek felé, tornáztam és rajzoltam. Jelentkeztem a szegedi tanárképző főiskolára, földrajz - rajz szakra. Viszont az a készség, amivel én rendelkeztem, kevés volt, és elsőre nem vettek fel. Ez nem vette el a kedvem, elkezdtem magántanárhoz járni, rajzolni. Az őszi időszakban Kerekes István szobrászművész élt Szentesen, ő vett a szárnyai alá, és a hideg, fütetlen műteremben meg karácsonykor is rajzoltam. Szeptembertől a Kontakta cég óvodájában voltam egy évig képesítés nélküli óvónő. Innentől indult a pedagógus pályám. Továbbra is hetente kétszer-háromszor rajzoltam, műszaki rajzoló oklevelet is szereztem. Tavasszal már Szegedre is jártam gyakorolni, és így sikeres lett a felvételi.

Alighogy megszáradt a tinta a diplomádon, máris Zákányszékre érkezted. Ki, mi volt az "útmutató"?

A főiskolán harmadéves koromban férjhez mentem, negyedév novemberében megszületett Laci fiam. Maradtam nappali hallgató, az államvizsgán párnán ringattam Lacit, úgy vizsgáztam. És 1977 augusztusában már jöttem Zákányszékre, egyéves gyerekkel.

Életemben vannak különleges dolgok, amik pozitívan hatottak. Ilyen volt "megtalálnom" Zákányszéket is. Diplomázás előtt sem a járásnál, sem a megynél nem tudtak állást ajánlani. A főiskola tanulmányi osztályán Füzesi Sándorné

ajánlotta a közlönyben Zákányszéken meghirdetett állást, azzal, hogy gyönyörű kis falu. Kijöttem az iskolához, bemutatkoztam a tanácselnök aszszonyánál is, majd augusztus 16-ával aláírtam a munkaszerződésemet. Az itt megkezdett csodálatos pedagógus életpályám 35 évig tartott, 2012-ben ért véget.

Már nyugdíjas voltam, amikor volt iskolaigazgató kollégáim meghívtak egy kirándulásra. Induláskor a buszra szállók között felismertem Füzesinét, akivel több évtizede nem találkoztam, de nem szóltam. Jött a búcsú, amikor tőlem elköszöntek, kaptam ajándékot, meg sok szép útravalót, és akkor meséltem el, hogy akiért ezt a pályát végigjártam és nem akarhol, hanem Zákányszéken, az itt ül. Ő az a Füzesi Sándorné, aki ajánlotta, hogy ide kerüljek. Hát, megmondom őszintén, nagyon sírtunk, és nagyon boldogok voltunk.

A képviselő-testület életpályád elismeréséül díszpolgári címmel tüntetett ki. Az elismerés átvételekor Müller Pétertől idéztél. Azokból a szeretetmorszákból, kérlek, ossz az Életképek olvasóinak is!

Az életem, a tanulmányaim, a munkám, elképzelésem szerint alakult. Azt nem mondom, hogy mindenben sikeres voltam, magánéletemben voltak hullámvölgyek, de onnan is mindig sikerült kikerülnöm. És büszke vagyok az egy fiamra, akit felneveltem, magas pozícióba került, édesek az unokáim, végül is egy elégedett életet mondhatok magamnak.

A díszpolgári cím nagy megtiszteltetés számomra. A cím elnyerése mögött nagyon sok ember támogató tevékenysége is áll. Ezért ezt a címet - szívem szerint - egy szép gondolat, szeretetmorsza formájában megosztanám, Müller Pétertől idézve: tiszteljük egymást; örülünk, ha van munkánk; az Isten kapui mindenki előtt nyitva állnak; a becsület a legfontosabb emberi erény; legyünk büszkéek gyermekeinkre; a jótékonyosság, a hit, és a szellemiség gazdagítja az ember életét; a boldogság a siker legjobb mércéje; a közösségért tenni érdemes.

Mit jelent Neked Zákányszék?

Zákányszéken nagyon sok kitartó, szorgalmas, becsületes, dolgozó ember él. Csodálatos képességekkel rendelkező, tiszteletudó, szép és okos gyerekek vannak itt, öröm volt velük dolgozni. Rendkívül tehetségesek is, amire nagyon büszkének kellene lenni.

Zákányszéken mindig biztonságérzetem volt, és ez a falu olyan élhető! Itt több időt töltöttem el, mint a szülővárosomban - ott 22 évig éltem, itt meg most már 37 lesz -, hűséges maradok. Új közegben gyökerek nélkül nem igazán érzi jól magát az ember, itt meg már - úgy érzem - vannak gyökereim. Zákányszéken maradok, én így döntöttem.

A FÜTETLEN KÖNYVTÁRTÓL

"Vannak az életnek olyan kis, zárt körei, ahol az ember úgy érezheti, hogy értelme van az életének. A "kert", ahol elmerül a gyümölcsfák metszésében, a "műhely", ahol hamarosan az utolsó alkatrész is beleillik majd az örökmozgóba, a "padlásszoba", ahol remekművek születhetnek, a "könyvtár", ahol ott zsonganak az emberiség gondolatai." (Hankiss Elemér)

A Zákányszéki Életképek 2009. decemberi számában az intézményeket bemutató sorozatban már megjelent a művelődési ház történetét feldolgozó írás "Az öreg kocsmától a kultúra házáig" címmel. Van egy intézmény, amelyről akkor a terjedelmi korlátok miatt nem esett szó, pedig sorsa a kezdetektől napjainkig szorosan összefonódott az "anyaintézménnyel". Ezt a hiányosságot szeretném most pótolni, ismerjük meg a Zákányszéki Községi Könyvtár történetét. Erre a könyvekkel kikövezt útra invitálom most Önt, kedves olvasó! Az idegenvezető szerepét vállalva számomra is izgalmas kalandra vállalkozom, hiszen érintettként jólesik majd elérvedni a múlt meghatározó korszakain. Ha most életem regényét írnám, abban is külön fejezetet szentelnék annak a sok-sok évnek, amióta mindennapjaim részévé vált a könyvtár. Erről a "szívemcsücske" intézményről írni megtisztelő feladat, emléket állítani az elődöknek pedig meghatározó kötelesség.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT...

... volt egy vert falú, alacsony, nádfődeles kis kocsmá - az ún. Lengyel kocsmá - a mai művelődési ház belső udvarában, ahol Lengyel Imre tulajdonos különböző programokkal, bálakkal, színelőadásokkal, kuglipályával csalogatta a vendégeket. Lengyel Imre halála után fia, Lengyel Béla 1937-ben a régi mellett egy új kocsmáépületet építtetett, amely egyben a mai művelődési ház alapjait is képezte. A söntésből nyíló nagyterem végében egy kis színpad kapott helyet, jelezvén, hogy ez nem csak egyszerű italkiméző hely. Már ekkor megmutatkoztak a helyi kulturális élet csírái, az amatőr színjátszás kezdetei. Amikor az épületet államosították, itt kezdte el működését a művelődési ház, majd a könyvtár. A falusi közművelődési könyvtárak létrejöttében nagy jelentősége volt az 1952-ben kiadott miniszteri rendeletnek, amely előírta a megyei és járási könyvtárak felállítását. Ennek hatására Zákányszéken is megnyílt a település első könyvtára 1958-ban. A könyvtárszoba 16 négyzetméteres, eleinte fűtetlen helyiség volt, ahol a termelősövetkeztől kapott zárt szekrényekben tárolták a könyveket. A berendezést a szegényes megjelenés jellemezte, asztal és néhány szék biztosította a helyben olvasás lehetőségét. A fenntartás, az állománygyarapítás a tanács feladata volt, a költségvetésbe "könyvtár" címmel új rovat került. A kezdeti állományt mindössze 54 darab könyv je-

lentette, mely a Községi Tanács ajándéka volt. Az első leltári napló bejegyzése szerint ezek a könyvek elsősorban szépirodalmi művek voltak, egyharmada pedig szakkönyv.

KÖNYVTÁROSOK ÉS KORSZAKOK

Még tudós történetírók is vitatkoznak a korszakolás kérdésén; ki ezt, ki azt a módszert és szempontot tartja üdvözlőnek. Én most a könyvtár történetének kronológiai folyamatát a könyvtárosok személyén keresztül igyekszem felvázolni, hiszen ők minden időben rányomták egyéni bélyegüket a könyvtár tartalmi munkájára és arculatára.

A könyvtár tulajdonában lévő 1. sz. Ellenőrzési napló bejegyzésében **Németh Júlia** neve szerepel elsőként, mint könyvtáros. Arról nincs leírás, hogy mikor állt munkába, csak annyi derül ki, hogy 1962 augusztusáig könyvtároskodott a fiatal, huszoneves tanítónő. A könyvtár heti két alkalommal tartott nyitva, hétfőn és csütörtökön délután 5-7 óráig. A nyitvatartási táblát, és az új könyveket népszerűsítő üvegszekrényt jól láthatóan helyezték el a művelődési ház folyosóján. Az olvasók névsorát és a kölcsönzéseket egy füzetben tartották nyilván 1962 tavaszáig, ekkor tértek át a törzslapokra. A könyvtár egyetlen előfizetett folyóirata a Magyar mezőgazdaság volt.

Németh Júlia távozása után 1962. szeptember 21-én **Wagner Istvánné** védőnő folytatta a

Könyvtárúsítás a művelődési ház épülete előtt 1961-ben, az Ünnepi Könyvhétén

munkát tiszteletdíjas könyvtárosként. Az ekkor már közel kétezer kötetes állománynál szükségessé vált a szakkönyvek, a szépirodalom és az ifjúsági irodalom elkülönítése, ezért a Járási Könyvtár munkatársai fő feladatként jelölték meg az állomány szétválasztását. A beiratkozott olvasók száma 176 volt ebben az évben. Az Állami Könyvterjesztő Vállalat jegyzékeiről történt beszerzéseken kívül az állományt jelentősen növelték a Járási Könyvtár, a Földszövetség és a Községi Tanács ajándékkönyvei.

1964-ben vette át a könyvtár vezetését **Vass Vilmos** - az egyedüli férfi a könyvtár történetében -, aki ebben az időben a Lázártanyai iskola tanítója volt. A könyvtárosi munkáért tiszteletdíjat kapott, ami visszaemlékezése szerint 80-120 Ft lehetett. A könyvtár heti három alkalommal tartott nyitva, délután 5-7 óráig. Ebben az idő-

szakban történt meg az a pozitív változás, hogy a könyvek a szekrényekből szabadpolcokra kerültek, amit a Járási Könyvtár munkatársai örömmel konstataáltak. A könyvszekrényeket a tanyai iskolákban működő letéti könyvtárak kapták meg.

Vass Vilmost 1966 októberétől **Nógrádi Pirooska** követte a könyvtárosok sorában. A könyvtár látogatottságát kedvezően befolyásolta a művelődési ház felújítása. Nógrádi Pirooska nem egészen egy évig, 1967 augusztusáig volt könyvtáros, amikor munkahelyi elfoglaltságára hivatkozva lemondott a könyvtár vezetéséről. Tőle **Nyári Erzsébet** adminisztrátor vette át a könyvtárat. A könyvtáros tiszteletdíját havi 220,- forintban állapították meg. 1968-ban már négyféle lap előfizetője volt a könyvtár. A község lakosságának 27%-a könyvtári tag 1967-ben, vagyis 313 fő a belterületen és 551 fő a tanyavilágban! A külterületi magasabb arányt az magyarázza, hogy miután a tanyasi iskolákban kialakultak a letétek - vagyis a községi könyvtár állományából az öt külterületi iskola mindegyikébe kerültek ki könyvek -, lehetőség nyílt ezeken a helyeken is a beíratkozásra és a kölcsönzésre, nem kellett ezért a faluba "bemenni". Évente általában két alkalommal cserélték a letéteknél a könyveket, a szállítást a Járási Könyvtár művelődési autója bonyolította. A könyvtár egyre inkább férőhelygondokkal küzdött, melyre megoldást jelentett volna egy új épület. A tervek el is készültek, de a megvalósítás sajnos elmaradt.

1971 szeptemberében **Pintér Sándorné** vette át a könyvtárosi munkát Nyári Erzsébettől. Az állomány gyarapodása ebben az évben kiemelkedően magas volt, 567 db új könyv került a polcokra. Év végére 5056 kötetel rendelkezett a könyvtár - még mindig csak 16 négyzetméteren! A változásra két évig várni kellett, 1973-ban kezdődtek el az új könyvtárhelyiség kialakításának munkálatai. Az adventi időszak a könyvtár életében is izgatott várakozást jelentett, 1974. december 18-án adták át az új, 54 m²-es könyvtárhelyiséget a művelődési ház épületében.

Az 1974-es év személyi változást is hozott, július 1-jétől **Juhász Jolán** lett a könyvtáros heti 24 órában. A Csongrád Megyei Tanácstól kapott póthitelből új polcokat, társalgóasztalokat, foteleket, kiállítási falat, könyvbölcsőt vásároltak az új könyvtárba. Mivel az építkezés ideje alatt 40 főre csökkent a beíratkozott olvasók száma, elindították a "Minden házban legyen olvasó" mozgalmat. 1975. január 1-jétől már nem tiszteletdíjas, hanem főállású könyvtárosként dolgozott Juhász Jolán. Ebben az időszakban sokat fejlődött a könyvtár, az egy lakosra jutó kötetek száma elérte a járás által megállapított átlagot (2,2 könyv/lakos).

A KLIMATIZÁLT TETŐTÉRIG...

Az olvasók 15-féle folyóirat közül választhattak, elkészült a betűrendes és a tárgyi katalógus. Nagy sikerrel zajlott az "Olvasó Néper" mozgalom.

1979-ben került a könyvtárhoz **Tóth Árpádné** pedagógus, aki az első, diplomával rendelkező dolgozó volt ebben a munkakörben. Újító jelleggel olyan programokat szervezett, amelyek a könyvtárba vonzották az iskolásokat. Ilyen volt pl. a "Móra Ferenc prózamondó verseny", a "Mit olvashattak régen a gyerekek" c. kiállítás, a rendhagyó irodalomórák, a verses-zenés karácsonyi műsor. Tóth Árpádné rövid idő múlva a pedagógusi pályán helyezkedett el, és megvált a könyvtártól.

1980 augusztusában kezdte el fiatalos lendülettel a könyvtárosi munkát **Papp Irén**, aki 1988 májusáig töltötte be ezt a munkakört. 1981-ben az addig egymástól fallal elválasztott, különbejáratú két könyvtárhelyiséget (melyből egyik a művelődési ház TV-s szobája is volt) egy átjáróval összenyitották. Így bár nem növekedett az 54 m²-es alapterület, mégis kizárólagos használója lett a könyvtár mindkét helyiségnek. Újításként vasárnap délelőttönként gyermekklub indult az óvodás és iskolás korosztály számára.

Az 54 m²-es könyvtár a művelődési ház épületében 2002-ig

A könyvtáros elvégezte a középfokú könyvtárkezelői tanfolyamot, és 1983 júliusától 3100,- forintos fizetéssel kinevezett könyvtáros lett. Születési szabadsága alatt rövid ideig **Illés Edit**, majd 1985. augusztus 1-től **Kovács-Tanács Julianna** helyettesítette. A kinevezett könyvtáros három év múlva visszatért, de néhány hónap múlva családi okokra hivatkozva felmondott - a könyvtár ismét vezető nélkül maradt. Ekkor kezdődött az én könyvtárral kapcsolatos történetem, 1988 májusában **Tóth Edina** lett a könyvtáros. Azóta állandósult a könyvtáros személye, de szeretném megemlíteni azokat, akik később abban a kétszer három évben helyettesítettek, amíg születési szabadságon voltam: **Szélpál Aranka**, **Horváth Beatrix**, **Laczkó Barbara**, **Pintér Katalin**, **Pakai Lászlóné**.

Az 1988-as előzményekhez még annyit kiegészítésül, hogy már két éve dolgoztam a művelődési ház megbízott vezetőjeként, amikor Vass Vilmos, az ÁMK igazgatója megkérdezte, nem vállalnám-e el a megüresedett könyvtárosi státuszt, mert

akkor "házon belül" megoldódna a személyesre. Rövid hezitálás után igent mondtam, és könyvtárosként elkezdődött életem meghatározó korszaka. Vili bácsinak örök hálával tartozom, hogy bizalmat szavazott nekem, és meglátta bennem az alkalmasságot - amit akkor én még nem sejtettem magamról. Az azóta eltelt évek, évtizedek egyértelművé tették számomra, hogy ebben a munkakörben nem csak a munkámat, hanem a hivatásomat is megtaláltam! Nehéz lenne néhány mondatban összefoglalni, hogy mi minden történt a közel 30 év alatt, milyen változásokon mentem keresztül a könyvtárral együtt. Viccesen azt szoktam mondani, hogy bár életem első munkahelyén dolgozom, mégis volt szerencsém népművelőként kezdeni, majd könyvtárosként folytatni, ráadásul három különböző paraméterekkel rendelkező könyvtárhelyiségben. Ez utóbinak 8 éven belül két költözés volt az ára, ami nem volt könnyű, de megérte a sok munkát. Az új környezet, az alapterület növekedése előre nem remélt, új lehetőségeket tartogatott mindkét esetben.

KÖLTÖZÉS ELŐSZÖR, MAJD MÁSODSZOR

Az igazán nagy fordulat 2002-ben következett be a könyvtár életében. A művelődési ház és a könyvtár szervezetenként egységes maradt, de helyileg különvált: a könyvtár a rendezvényház (a volt községközpont) épületébe költözött, ahol akkor már a teleház működött. A két intézmény a település információs központjaként kezdte meg közös munkáját.

A könyvtár kialakítása során a házasságkötő te-

2002-2010-ig a rendezvényház (régi községközpont) épületében

rem, és a szomszédos iroda falának átvágásával biztosították a két helyiség átjárhatóságát. A belső, kisebb térben a gyerekeket a "könyvkuckó" várta, ahol rendszeressé váltak a könyvtári foglalkozások. A teljes, közel 80 m²-es alapterületen 12 ezer kötetes állomány állt az olvasók rendelkezésére tágas, esztétikus környezetben. Az új hely új lehetőségeket tartogatott: a szélessávú internet segítségével felgyorsult az információhoz jutás sebessége, a beiratkozott olvasók száma évről év-

re emelkedett (megközelítette az 500 főt!), egyre több könyvtári rendezvény színesítette a palettát. Szép és tartalmas nyolc év telt el ezen a helyen, amikor ismét költözés előtt állt a könyvtár...

2010-ben, a művelődési ház pályázatos felújítása során a lapostető részleges beépítésével alakították ki a könyvtár új helyét. A 120 m² alapterületű, tetőtéri könyvtárhelyiség ésszerű téralakítása, berendezése, a több ezer könyv tematikus átszállítása és elhelyezése nagy kihívást jelentett, de idővel minden a helyére került. A pozitív visszajelzések megerősítettek abban, hogy az elképzelések jók voltak. Talán végre elmondható, hogy a könyvtár "révbe ért", és elnyerte végleges helyét, ahol az elmúlt négy évben sok kellemes órát töltöttem már el a látogatók, az óvodás korúaktól a nyugdíjasokig. És még egy érdekesség a tetőtéri könyvtárral kapcsolatban: aki Zákányszéken liftbe száll, garantáltan a könyvtárba jut!

Az emlékezés fonalát itt most nem gombolyíthatom tovább, de talán egyszer még részletesen visszatérek az elmúlt közel három évtizedre,

Az új könyvtár a művelődési ház tetőtérjében 2010-től

amit könyvtárosként a zákányszéki könyvtárban megtapasztaltam. Köszönöm a könyvtárháznál eddigi bizalmát és szeretetét, amivel folyamatosan megtisztelik a könyvtárat, és a könyvtárost egyaránt!

Paraginé Tóth Edina

"A könyvek nem ritkán a könyvekről szólnak: olyan, mintha egymás között beszélgetnének. Ennek fényében a könyvtár számomra mindennél izgatóbb volt. A bosszú, évszázados mormogás színhelye, egy felfoghatatlan dialógus az írótlaplak között, egy élő dolog, az erő tartálya, amit nem uralhat emberi ész, a titkoknak számátalan elme által épített kincstára, mely túléli alkotóit és közvetítőit."

(Umberto Eco)

KÖZTÜNK ÉLŐ TÖRTÉNELEM

Egy olyan embert kerestünk meg, akiről keveset tudunk, pedig rengeteget tudna mesélni, ha meghallgatnánk. Kevés ember mondhatja el magáról, hogy Lázár Ervin barátja volt, hogy Tőkés Lászlóval dolgozott együtt a romániai forradalom idején, vagy édesanyja Bihari Klára osztálytársaként érettségizett. Fleisz Zoltán mindezt átélte, és szívesen mesélt róla nekünk.

*“Meghatározza az életet,
ha valaki nem önmagáért él,
hanem valami terhet visz magával,
amit az ősök raktak bele a puttonyába.”*

Fleisz Zoltán életét valóban az ősöktől kapott terhek cipelése tölti ki, különösen, mióta nyugdíjas, gyermeke felnőtt és több időt tud szakítani erre a nemes feladatra.

Fleisz Zoltán

Sorsát a történelem nagyban meghatározta, kezdve az erdélyi szülőház adta útravalóval, ami az emberséget, hitet, az emberi tartást és a minden körülmények között való helytállást tartalmazta.

Szülei erdélyi polgárok voltak, akik ugyan tisztában voltak nemesi mivoltukkal, de nem tartották fontosnak a mindennapokban. Édesanyja nagyon sokoldalú, végtelenül hívő asszony, árvaházi védőnő, később női szabó, banktisztviselő. Még akkor érettségizett, amikor Romániában a nőket kitiltották a középiskolákból. Tizenhárom gyermeke közül nyolcan éltek meg a felnőtt kort, de közülük is volt, aki fiatalon meghalt.

Felhőtlen nagyváradi éveinek a II. világháború borzalmi vetettek véget, miután lebombázták az otthonukat. Vasutas édesapjának köszönhetően kerültek Magyarországra, ahol a semiből kellett újraépíteniük életüket a még mindig tartó háború idején, amikor minden szónak, tetteknek vagy darab kenyérnek különös jelentősége volt.

A nehéz körülmények csupán a család mindennapjait bonyolították, de az alapvető értékrendjét nem borították fel. Minden költözés után újra indítottak egy többé-kevésbé önfenntartó gazdaságot, és a gyerekek megtanulták a fizikai munka, az önellátás alapjait is. A szülők nem szoltak bele a pályaválasztásba, az

Családi emlékek a falon

“Egyszerre 5-6 gyerek volt otthon, de édesanyám mindig hozott ki a munkahelyéről néhány árvát, hogy meglegyen a létszám az asztalnál.” - emlékezik szeretettel Fleisz úr.

volt az elvük: “Lehetsz fiam juhász is, de csak, miután leérettségiztél.” Ennek a szigorú nevelésnek eredményeképpen minden gyermeknek felsőfokú végzettsége, több diplomája van.

A család rengeteget költözött az országon belül, mindig az aktuális élethelyzetnek megfelelően, minek következtében aztán szétszórtak, s ma már szerte az országban találunk Fleiszeket, sőt határainkon kívül is élnek a népes rokonság tagjai.

Senkinek nem volt könnyű az élete közvetlenül a háború után, vagy az ötvenes években, de egy menekült, kilenc tagú család, akinek még nemesi felmenői is vannak, mindenhol hátránnyal indult. Nem azt tanulhatták és nem ott, ahol szerették volna, így lett például Fleisz Zoltán vendéglátós, cukrász és még számtalan rokon szakma mestere, hiszen érettségi után nem vették fel az egyetemre "helyhiány" miatt.

A családi indíttatásnak köszönhetően nem elégedett meg azzal, hogy egy szakmát úgy ahogy megtanul, mindentől a legjobb akart lenni. Ez sikerült is neki egészen addig, míg az egészsége közbeszólt és a kőolajiparban helyezkedett el. Valószínű nem a véletlen vitte erre az útra, ahol a húsz év alatt újra csak költöznie kellett az aktuális megbízatásnak megfelelően. Zákányszékre is e munka, valamint a jótékonykodás révén került. Dolgoztak a környéken, meglátta a házhoz vezető lombsátrat, szerelem volt első látásra. Mivel egy rokonának épp segítségre volt szüksége lakás-gondjai megoldásához, megvette a tanyát. A rokonok azóta már saját lábukra álltak, a birtok megmaradt, s azóta is szolgálja gazdáját. De nem csak a szakmájában akart a legjobb lenni, hanem az otthonról hozott útravaló hatására az egyházi életből is kivette a részét.

Fleisz gyerekek

(folytatás az 2. oldalról)

Ezt a mondatot és a hozzá kapcsolódó gondolatokat szeretném üzeni a híveknek.

Jézus az utolsó vacsorán bátorítja az apostolokat. Az apostolok érzik, hogy valami van a levegőben, Jézus nem olyan, mint máskor. Búcsúzik, ő tudja, nemsokára meg kell halnia, de mégis aggódik azokért, akiket szeret. És azt mondja búcsúzásakor az apostoloknak: Ne nyugtalankodjék szívetek! Higgyetek az Istenben!

És ez a két mondat, két felszólítás mindenkinek feladatot adhat. Az első része a bátorítás: ne nyugtalankodjék szívetek! - amikor annyi minden nehézséggel kell számolnunk, életünknek a bizonytalanságaival, nem tudom, mit hoz a holnap, mi lesz velem, ha... És itt mindenki gondolhat arra, ami neki talán a legszívszorítóbb, vagy legaggasztóbb. S ezekben a pillanatokban, amikor az ember kapaszkodót keres, akkor Jézus nekünk is ezt üzeni, ne nyugtalankodjék szívetek, higgyetek Istenben!

Itt a Homokhátságon hagyományos vallásosságot lehet tapasztalni, de fontos, ez ne legyen rutin, és ne csak évi egy alkalommal, amikor az éjféli misén ott vagyok. Ez a minimum. Legyen személyes kapcsolatuk Istennel, tudjanak benne

bízni, tudják őt megszólítani. Tudják megköszönni mindazt az ajándékot, amit kaptak tőle, a képességet, a lehetőséget, a tehetséget.

Megköszönöm azt a bizalmat, amit eddig is adtak beszélgetéseikben, a költőzés nehézségeiben. Szeretném, ha ezt a bizalmat, ezt a nyitottságot irántam továbbra is megőriznék. Igyekszem - nem csak a hívőknek - szolgálatukba szegődni, segíteni, amivel csak tudok. Nem csak a katolikus híveknek, templomba járóknak vagyok a plébánosa, hanem valamennyi zákányszéki és bordányi lakosnak. Éppen ezért merem azt mondani és állítani, hogy elsősorban hivatásomból adódóan mindenkinek van közöm és remélem, mindenkinek lesz hozzám köze, ha lesz idő találkozni, megállni egy kézfogásra, beszélgetésre.

Égnek az adventi gyertyák, készülődünk Karácsonyra. Kérem, néhány jó tanácsot, megszívlelendő gondolatot osszon meg az ÉLETKÉPEK olvasóival.

Vigyázzanak az időbeosztásukra. Vigyázzanak arra, ne csak azzal teljen az advent és a karácsony, hogy a Jézuska kinek, milyen ajándékot hozzon, és milyet kapott. Józan ítélőképességet is kívánok mindenkinek, hogy az ajándékozás miatt ne

vegyenek újabb terheket a vállukra. Az ajándék lehet akár milyen apró kis figyelmesség, lehet egy jó hangulatban elköltött vacsora, egy szép együttlét. Milyen szép volt a gyermekkor karácsonya, vagy milyen szépen együtt tud lenni egy idős házaspár, akinek családtagjai, unokái messze földön vannak. Vagy egy egyedülálló, egyedül lévő is gazdagon el tudja tölteni a szentestét, ha van hite és tudja azt, hogy Isten talán ott ül a másik terítéknél. Azt is kívánom, kicsit befelé is tekintsenek, a saját életük korrigálására figyeljenek.

Karácsony ünnepe a tisztasággal - magával Jézussal való - találkozásról szól. Amikor e nagy-nagy tisztasággal találkozunk, zavarban vagyunk, és vagy lehúzni akarjuk, vagy elpirulunk, és irigykedve gondolunk arra, hogy lehet valaki ilyen tiszta? Ne irigykedjünk, ne akarjuk lehúzni a másikat, hanem emelkedjünk föl és a másikat is emeljük föl - a Karácsonynak ez az üzenete.

Áldott, békés karácsonyi ünnepeket kívánunk a település valamennyi lakójának!

Tanács Klára - Paraginé Tóth Edina

AJÁNDÉK...

"Ahelyett, hogy vennék Neked valamit, amit szeretnél, valami olyat adok Neked, ami az enyém, ami tényleg az enyém. Egy ajándékot. Valamit, ami jelzi, hogy hisztelek azt az embert, aki itt ül velem szemben, és arra kérem, hogy érte meg, mennyire fontos, hogy veled lehettek. Most már van valamije, ami egy kicsit én vagyok, van belőlem egy darabkája."
(Paulo Coelho)

Mindenki megannyi alkalommal adott és kapott már élete során ajándékot, mégis a fogalom egyénenként mást és mást jelent. Van, akinek egy szép ruha, cipő, táska, ékszer, édesség jut róla eszébe... van, akinek a drága elektronikus készülékek, műszaki cikkek, lakberendezési tárgyak. Különböző értékrend szerint élünk, mások a körülményeink és a lehetőségeink... ezért különböző minőségű az ajándék(ozás) öröme is. Jó lenne, ha e szó hallatán - AJÁNDÉK - nem az üzletekben kapható "fucatárak" jutnának eszünkbe, hanem a közös élmények, a nagy beszélgetések, az önfelelt nevetések, a családi összejövetelek, a baráti együttlétek, a varázslatos könyvek, a közösen elköltött vacsorák, a természet szépségei... vagy egy jó szó, egy kedves mosoly, egy segítő kéz, egy sajátkezűleg készített apróság - ezek az élet "igazi" ajándékai.

Könnyen nyomon követhető e sorok igazsága, ha megpróbálunk visszaemlékezni, mikor örültünk utóljára könnyekig meghatódva valaminek? Nem valószínű, hogy a valaha kapott legdrágább ajándék fog most hirtelen eszünkbe jutni, és lesz a legértékesebb számunkra. Vajon emlékszünk-e arra, mi volt az utóbbi évek ünnepeinek ajándéka... mit kaptunk, és mit adtunk? Nem szégyen, ha nem jut eszünkbe... mindez csak megerősíti azt a feltételezést, hogy a tárgyiasult, "pénzizű" ajándékok nem hagynak maradandó nyomokat bennünk, hiszen nem élményt, hanem csak praktikumot hordoznak.

Én személy szerint azokra a pillanatokra gondolok vissza önfelelt, gyermeki örömmel, amikor "csak úgy" véletlenszerűen megleptek egy aprósággal, miközben egyáltalán nem számítottam rá; vagy amikor olyan ajándékot kaptam, amiben benne volt az ajándékozó törődése, igyekezete... ami azt sugallta, hogy ismer és fontos vagyok számára, és erre képes volt munkát és időt áldozni. És még ennél is nagyobb hangsúlyt raktározódnak el emlékeim archívumában azok a filmkockák, amelyeken szeretteimet látom az általam készített ajándékokkal, vagy egy váratlan élménytől meghatódva.

Az ajándékban benne van mindkét fél, aki adja, és aki kapja. Különösen igaz ez akkor, amikor a magunk által alkotott - ezáltal eszmeileg sokkal értékesebb - ajándékkal lepjük meg szeretteinket. Amíg készítjük, mindig arra a valakire gondolunk, akie majd lesz. Nem az a monoton pillanat jellemzi, amíg leemeljük a polcra az árut és a pénztárhoz sietünk vele, hanem azok a hosszú órák, esték, amíg készítettük. Ezalatt van elég idő arra, hogy a szeretetet is beépüljön a meglepetésbe.

Ha elhisszük és értékeljük, hogy az élet maga is ajándék, akkor még több boldog percet szerezhetünk önmagunknak és szeretteinknek. Hajnalban a nap ugyanúgy hasítana rést a horizonton, és alkonyatkor ugyanúgy térne nyugovóra bitor köpenyében... ha mi nem láthatnánk. Tavasszal a fák akkor is duzzadó rügybe szökkennének, és nyáron akkor is friss gyümölcsöt érlelnének... ha mi nem ízlelhetnénk. Ősszel akkor is színaranya öltözne a természet, és télen halk neszezéssel hullana a csillámító hó... ha mi nem érezkelhetnénk. Nem mi vagyunk a természet törvényszerűségeinek mozgatói, de a sors ajándékaiként részesei lehetünk ennek a csodának földi életünk során. Készüljünk a Karácsonyra azzal a hittel teli érzéssel, hogy - a múlt emlékeit őrizve és a jövő titkait remélve - a legnagyobb kincsünk maga a jelen. Az a tudat, hogy szeretteinkkel lehetünk... és együtt várhatjuk a kis Jézus születését!

- rikimi -

A ZAKAHOM-E EGYESÜLET FOLYÓIRATA

Kiadja: ZakaHome-e Egyesület Zákányszék; Felelős szerkesztő: Paraginé Tóth Edina; Szerkesztők: Petákné Fazekas Aranka, Tanács Klára, Börsöck Zoltán; Nyomdai munkák: Typo-Alfa Nyomda Kft.; Szerkesztőség címe: Községi Könyvtár, Zákányszék, Dózsa Gy. u. 45.
Telefon.: 62/290-403, e-mail: zakahome@zakanysek.hu